

עשת"ש 12293/12-24 מדינת ישראל נ' אלמוני

05 דצמבר 2024

לפני כבוד השופט אלכס שטיין

העוררת בעשת"ש 12293-12-24:

והמשיבה בעשת"ש 13420-12-24 מדינת ישראל

נגד

המשיב 1 בעשת"ש 12293-12-24 1. אלעזר פלדשטיין

המשיב 2 בעשת"ש 13420-12-24

והעורר בעשת"ש 13420-12-24 2. אהרון רוזנפלד

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו (השופט מסארווה) אשר ניתנה ביום 3.12.2024

במ"ת 54865-11-24

תאריך ישיבה : ה' כסלו תשפ"ה 05 דצמבר 2024

מזכירת הרכב:

קלדנית: מ.מ.

בשם העוררת עשת"ש 12293-12.24

והמשיבה בעשת"ש 13420-12-24 : עו"ד עדי ערד, עו"ד יעל שרף, עו"ד נועה עזרא רחמני:

בשם המשיב 1 בעשת"ש 12293-12-24: עו"ד עודד סבוראי, עו"ד סיוון האוזמן

בשם המשיב 2 בעשת"ש 13420-12-24

והעורר בעשת"ש 13420-12-24 : עו"ד אורי קורב, עו"ד סיון רוטו.

פרוטוקול

כבוד השופט א' שטיין: אנחנו בערר של המדינה על החלטה של בית המשפט המחוזי תל אביב יפו. יש בקשה של המדינה לקיים את הדיון בדלתיים סגורות. אין מנוס מאשר לבקש מבני משפחה לא להיות כאן.

עו"ד סבוראי: האם ניתן לחלק את הדיון לדלתיים פתוחות ודלתיים סגורות.

השופט שטיין: קשה לעשות את ההפרדה. אפשר בדלתיים פתוחות השאלה שאשאל, אני אדם חרוץ, אני אתן את החלטה ביום שני או שלישי, זה הרבה חומר. לכן, אבקש את הסכמתכם בדיון פתוח להארכת מעצר עד למתן החלטה. אתן החלטה מנומקת.

עו"ד סבוראי: אבקש להתייעץ עם מרשי.

כבוד השופט שטיין: אבקש להעיר לשני הצדדים יש גלגל שנקרא הלכת זדה, אני לא הולך להמציא אותו מחדש, ראיות לכאורה תבחנה לפני הלכת זדה. היו גלישות אחרי שקראתי את החלטה ואת הטענות שנטענו, אנו לא מנהלים תיק מחדש, אנו עוסקים בשאלה האם יש ראיות לכאורה לפי הלכת זדה, אם יש האם יש מסוכנות או חלופה מתאימה. מעניינת אותי העילה למעצר מאשר ראיות לכאורה, אין חקר לתבונתנו של הסגור כל אחד יטען לפי הבנתו. קראתי את החומר, השאלה העיקרית היא עילת המעצר.

עו"ד סבוראי: נבקש לשקול את זה. ההחלטה עצמה פומבית.

כבוד השופט א' שטיין: לא אכנס לראיות לכאורה. באותה נשימה יש ערר של מר רוזנפלד.

עו"ד סבוראי: אנחנו לא הגשנו ערר.

כבוד השופט א' שטיין: עיקר הטענות שלכם זה התנגדות לערר של המדינה.

עו"ד קורב: לא כך הם פני הדברים, התכוונו להגיש ערר בכל מקרה, נאלצנו להגיש עכשיו כדי שלא יהיה דיון כפול בראיות לכאורה, ידעתי שאני נפגע מהערר של המדינה, שבעיני מופרך, אני אסביר למה הערר שלנו חשוב, גם לפי הלכת זדה.

עו"ד עזרא: הודעת הערר שלנו מפורטת ולא קצרה, אקצר. אתחיל ואומר בהמשך ובתגובה להערת בית המשפט הנכבד, בכל מה שנגוע לקביעות לראיות לכאורה אנו רואים חשיבות לאמירה של בית המשפט ורואים קושי בקביעה של בית המשפט דלמטה, יש השלכה על ישיבה במעצר. למרות שדי בראיות שנקבעו לגביהם ראיות לכאורה שמחייבת מעצר מאחורי סורג ובריח, אבל הקביעה לגבי החולשה הלכאורית שהשפיעה על עילת המעצר היא החלטה שגויה.

כבוד השופט א' שטיין : זה משפיע, זה במסגרת הלכת זדה.

עו"ד עזרא: חברי מיקד את הטיעון לעבירה החמורה ביותר מכתב האישום, עם המטען שמלווה לפגיעה בביטחון המדינה, יש אמירה, איך מיישמים בלי לנהל את המשפט מא' עד תיו'. אם מסתכלים על גדר המחלוקת בתיק בלי לצלול לעומק, המיקוד איננו בעובדות, במעשים, אלא במה שהמשיבים ידעו, הבינו ורצו. אנו מבקשים לא להסיט את המבט מהמעשים שמתוארים, על סדרה של מעשים בכתב האישום, הם מעשים שמעידים על חומרה יתרה, הם מעידים על מסוכנות בדרגה גבוהה מאוד.

כבוד השופט א' שטיין : גברתי טוענת למסוכנות.

עו"ד עזרא: אני מקדימה כדי שיהיה לאדוני בראש, כי חבריי יגידו מה התכוונו ומה רצו, אני מבקשת מאדוני לזכור שיש מעשים, שברובם אינם במחלוקת.

כבוד השופט א' שטיין : מאז 1996 מעצר עד תום ההליכים אינו מקדמה על חשבון העונש, אנו מסתכלים קדימה. לכן, חומרת העבירה כבודה במקומה מונח, יש חזקת מסוכנות, אבל מלבד זה חומרת העבירה לא מקימה עילת מעצר.

עו"ד עזרא: הטיעון לא לחומרה, הגרטיב שהוצג כל הזמן עוסק בכוננות אפילו בכדי טענה שזה לא עולה בכדי כוונה פלילית, אנו יודעים מה מעמדו של מניע, מה מעמדו של רצון, או חפץ בתוך סיפור כזה.

לפני שאגיד מה הטיעון הראייתי, אגיד שבית המשפט קמא נכנס לעובי הקורה, ניתן לראות שעיין בחומר הראיות ולא פסח על דבר, הקושי הוא ביישום ובמסקנות אליהם הגיע והרבה פחות בקביעות העובדתיות.

לעניין החולשה הראייתית – קלעתי לדעת גדולים אולי, נזכרים בהלכת זדה, ההכרעה האם במקרה הזה יישום החזקה המשפטית הזו מוביל למסקנה שהייתה צפיות ברמה הנדרשת, לא היה מקום להיכנס כפי שבית המשפט קמא עשה, וההכרעה הקדימה את זמנה. לא היו לו מספיק ימים לקבוע את שקבע, ונפלה גם טעות. רק במקרה שבו יש בכתובים או בגרסת המשיב, המשיב 1, אינדיקציה זועקת לשמיים של העדר צפייה של בטחון המדינה, לא טענה של המשיב 1 שהוא אוהבת את המדינה ועשה לטובת המדינה, נדרשת

אינדיקציה הפוכה, כדי שיקבע שיש חולשה ראייתית. מקום בו אין עוררין בשלב הלכאורי שיש ראיות שהמשיב 1 היה מודע לכך שהוא מחזיק בידיו ידיעה סודית, ונדבר כמה היא סודית בראייתו, לפרסם את הידיעה בתוך ישראל, בשילוב שתי העובדות אי אפשר בשום אופן בשלב הלכאורי לקבל את הטענות שלו שנטענו שלא צפה ברמה הקרובה למדי. ולו אם בוחנים במבחן סובייקטיבי, כאן טעה בית המשפט קמא, המבחן לא מבטל את הלכת הצפיות, מבחן סובייקטיבי הוא בחינה בעיני המשיב, מה הוא ידע, מה האינדיקציות, מי האיש, מה הרקע שלו, מה היכולות שלו להבין את הדברים. הוא הבין את גודל הסיכון. כנגד טענתו, וטענותיו הופרכו, מדוע הוא סבר שהידיעה אין בפרסומה פגיעה בביטחון המדינה, עומדות ראיות חזקות שמוכיחות אחרת, לא ניתן היה להגיע למסקנה שבית המשפט קמא הגיע. אחרת, אם נתמקד במה שאמר הנאשם עצמו, שאדוני יודע שאין כמעט מקרים שיושב נאשם שאומר שהתכוון לפגוע בביטחון המדינה, אם הראיה היחידה היא הבל פיו של הנאשם לא נצליח להרשיע בעבירת כוונה. מדובר על תחליף כוונה גם אם המשיב לא רצה לפגוע בביטחון המדינה בהינתן אותה צפיות, זה תחליף לכוונה, ניתן להגיד שאדם התכוון, יש גבול כמה ניתן לעצום את העיניים. בדבר האיסור המוחלט של הצנזורה, חשוב להבהיר איזו ידיעה בפנינו ומה ידע המשיב.

המשיב שירת הרבה שנים בצה"ל, הוא מבין מה זה בטחון שדה, הוא היה בדוברות, הוא עסק בנושא התקשורת, שאומרים לו צנזורה הוא מבין מה זה. איסור גורף שהצנזור משית הוא משהו חריג בחריגים. ברגע שאדם עם כל הרקע מבין, ואני מנתקת את הדרך שהוא קיבל את המידע, בחדרי חדרים בצורה פסולה ולא חוקית מאדם שמשרת בצבא, והוא מבין עד כמה הידיעה רגישה וסודית, מכל הרקע שלו כל הנורות דלוקות ומהבהבות.

מה הוא הבין לגבי הידיעה עצמה, לא יכולנו לכתוב בערר לכן אני מוסיפה והדברים רגישים, מעבר לזה שמדובר בידיעה סודית, כל ידיעה סודית שיוצאת לגורמים זרים בחו"ל מתקיימת הלכת הצפיות לפגיעה בביטחון המדינה. בחן המשיב את הידיעה, התוכן לא נראה לו בעייתית, גם דומה היה לתוכן שפורסם בתקשורת, אמש"ת כך הוא מכונה, מדובר בחומר בצה"ל שנכנס לעזה הוא תפס. זה לא מה שנמצא בפנינו, כאשר משיב 2 מעביר את הידיעה למשיב 1 הוא מבהיר לו [REDACTED] הוא הסביר לו האופן שבו נתפס המידע הוא [REDACTED], זה מהרגיש שברגישים. ברור שכאשר אנחנו חושפים [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], הדברים הוסברו ברחל בתך הקטנה למשיב.

כבוד השופט א' שטיין : איפה הראיה שהמשיב 2 הסביר למשיב 1.

מסתכלים על המעשים, השילוב של שני המשיבים גרם לסיכון אדיר, הייתה אסקלציה של הסיכון, משיב 2 עם הידע וגישה לחומר המודיעיני, היה נכון להפר כל איסור בצורה מודעת, מדובר באיש מילואים ששירת שנים בקבע.

כבוד השופט א' שטיין : מה הם עלולים לעשות בחלופת מעצר.

העובדה שהמשיב 2 היה חשוף בכל אותו מידע, והיה נכון להפר כל כלל שקיים ביודעים ובמודע, הדבר מעיד לא רק על קושי לתת אמון, אלא על סוג של תעוזה ופריצת גבולות, ברמה האם אפשר לתת בו אמון כשהוא יושב בבית שאנו יודעים שאפשר לבצע את העבירות מרחוק. נכון יש איסור ביקורים ושימוש באינטרנט, בימנו אנו חיים, היכולת לפקח אפקטיבית על שמירת תנאים כאלה כמעט לא קיימת. כאשר אדם מעיד על עצמו שהוא "לא רואה בעיניים" וזורק לפח את שנות השירות שלו.

כבוד השופט א' שטיין : מה המשיב 2 יעשה.

עו"ד עזרא: החשש שימשיך למסור מידע.

כבוד השופט א' שטיין : בהינתן כל מה שאתם אומרים, הלכת הצפיות, גם אם אקבל את כל הטענות, הוא שמבחינת המניע הוא לא רצה, המטרה שלו לא הייתה לפגוע בביטחון המדינה. כיוון שזה לא מה שהוא רצה, מדוע לא חלופת מעצר.

עו"ד עזרא: מדובר על המשיב 2, הכוונה לפגוע בביטחון המדינה לא יוחסה לו, הנזק של הפגיעה בביטחון המדינה קרה ממעשיו, אבל לא יוחסה לו כוונה, נושא הפרסום של הדברים בעיתונות זרה נחשף, התגלגל לתוך האירוע כאשר המוטיבציה הייתה לעקוף את שרשרת הפיקוד. אחרי שקורה אותו פרסום והמוטיבציה הראשונית הייתה שאני החלטתי איזה מידע אני רוצה להעביר על ראש הממשלה, כשהוא מבין שזה לא מה שקרה והבין שהחומר נמסר לגורם בחו"ל שמפרסם בתפוצה רחבה למרות הצנזורה, במקום ללכת צעד אחורה הוא מוציא את ההודעות הגולמיות ונותן למשיב 1 כדי להגדיל את הפרסום, הוא מתלהב, הוא מתאר אופוריה.

כבוד השופט א' שטיין : כשהוא מנותק מהעולם. מעצר בית, אין ידיעות נוספות. הוא לא רצה לפגוע בביטחון המדינה, במבט צופה פני עתיד מה יעשה.

עו"ד עזרא: הטענות נטענו גם לגבי ענת קם שערב שחרורה העתיקה חומר מסווג והעבירה. היא שוחררה בשלב החקירה, ובית המשפט העליון קבע שזה תיק ראוי שתהיה במעצר, אבל בגלל שהייתה משוחררת היא לא נעצרה.

נקבע פה שהעובדה שהיא יודעת את המידע יש סיכוי שתמסור למאן דהו, לגבי המשיב 2 יש אינדיקציות בחומר הראיות שהוא ניסה ליצור קשר עם כל מידי גורמים. זה לא התממש, אבל היו עוד ניסיונות. הוא ישב והחליט שהוא עושה מעשה. כשאנו בזמן מלחמה אנו לא יכולים לקחת סיכון שהוא יחלוק מידע, או שיטה. הוא יחליט שהוא כועס על המדינה והוא בדרכו שלו תורם בדרך של חשיפת מידע למאן דהו.

זה לא אפשר הוא דורש אמון בו, ואין לנו מספיק אמון בו. עד כמה שהמפקחים נורמטיביים אני לא יכולה לסמוך עליו מספיק. כשניתן בו את כל האמון הוא הפר. דרס ברגע גסה. גם אם ניתקתי אותו מהמערכת הצהלית הוא פצצה מתקתקת במיוחד שאנו במצב מלחמה.

המשיב 1 – הוא נחשף לשלוש ידיעות שנתפסו בסלון ובמטבח ביתו, לא רק שיש לו רקורד צבאי עשיר, העובדה שהוא דובר, שיש לו קשרים תקשורתיים, בתיק הזה הוא לא עצר בשום שלב, בזמן מלחמה להוציא ידיעה כזו לחו"ל ולעשות הכל כדי שיהדהד בארץ, לא יעלה על העדת.

כבוד השופט א' שטיין : אין לו עוד ידיעות נוספות. מה יעשה?

עו"ד עזרא: יש לו את מערך הקשרים שלו, תיאורטית יש יכולת לעשות דברים בלחיצת כפתור. בהקשר של סיכון כללי לציבור.

כבוד השופט א' שטיין : אני לא מכין סיכון לציבור כעילת מעצר.

עו"ד עזרא: הידיעות שידוע המשיב 1. הידיעות שלא יצאו לתקשורת.

כבוד השופט א' שטיין : אין לו מוטיבציה.

המשיב 2 המוטיבציה שלו בערפל, במשפט שלו זה יתברר, לגבי המשיב 1 המוטיבציה ברורה, רצה לעשות תפנית לאפיק תקשורתי. מה יעשה בהינתן חלופת מעצר בגינו.

עו"ד עזרא: הוא יכול להמשיך באותה צורה.

כבוד השופט א' שטיין : זה נכשל.

עו"ד עזרא: זה לא נכשל הוא משלם את המחיר. גם בתיקי רצח שואלים מה המסוכנות עכשיו, הסיכון הקונקרטי חשוב, אנו אומרים שמי שמסוגל להפר אמון בצורה כזו, בתעוזה, וברמאות, ובצורה לא ישרה,

שוב ושוב, כדי שהוא ישב בבית בשקט, שזה קשה מאוד, ולא יפעל כשהוא ירגיש שזה הדבר החשוב ביותר צריך לתת בו אמון, ואי אפשר בשלב הזה, במיוחד במצב שאנו נמצאים.

לכן, נבקש לא לקחת סיכון, הנזק גדול מאוד, הנזק הפוטנציאלי גם גדול, אני לא רוצה להעלות על דעתי מה אנשים שעושים דברים כאלה יעשו. אגיש את חומר החקירה בסוף הדיון. הוכחנו שתי חוות דעת, שנוגעת לידיעה הסודית וחוות דעת לגבי המסוכנות הנשקפת מהמשיבים שלפנינו. חוות הדעת מדברת על הידע שהם צברו במסגרת שירותם הצבאי והסיכון שנובע מכך. אני מגישה גם עותק מהדברים שנתפסו בביתו של המשיב 1.

המסמך השני שנתפס בביתו של המשיב 2 הוא מסמך עמדה שנכתבה על בסיס מידע מודיעיני בכל הנוגע במעורבות [REDACTED] ביום 7.10, זה קשור [REDACTED], אין לדעת מתי יהיו רלוונטיים שוב, הדבר הזה רגיש. המשיב השאיר את הדברים אצלו כדי לדעת מתי לעשות בהם שימוש תקשורתי, והעביר לאדם בחו"ל. לכן, הפעילות רק החלה. היא נקטעה תודה לאל, הידע נמצא, קיים, הנכונות לפעול קיימת. לא די במה שנקבע כדי לאיין אותה.

עו"ד סבוראי: אתחיל בנושא המסוכנות.

כבוד השופט א' שטיין: כל הנושא בחזקת הכוונה ושלב א' בדיני עונשין תמוה בעיני למה צריך לעסוק בזה. להיכנס לראיות ולנתח את התיק בזמן שהראיות לא נשמעו, אני תוהה. זה חלק מהחלטה של בית מהשפט בערכאה ראשונה שהפתיע אותי. פחות אני רוצה לכתוב מה אני חושב על הקביעות בסוגיית הכוונה. אני לא רוצה לעשות פרומז.

עו"ד סבוראי: אתחיל בנושא המסוכנות בהנחה שקיימת, מלכתחילה מנתוניו של המשיב 1 היא מסוכנות נמוכה ביותר. אין לו מידע סודי, הוא לא איש מודיעין, הוא שירת בלשכת ראש הממשלה כיועץ תקשורת, אין לו מידע סודי. 10 שנים שירת בדובר צה"ל, לא חשוף היה למידע סודי, גם אם ישוחרר אין לו פוטנציאל לפגוע בביטחון המדינה.

כבוד השופט א' שטיין: הטענה שקיבל מידע סודי ממשיב 2. איך ירצה לנהוג לגביו.

עו"ד סבוראי: המידע הסודי הזה מופיע ב YNET אחרי שנחשף פה בבית מהשפט העליון בדיון במעמד צד אחד שאף סגור לא היה באולם. לא הייתי מציע להתרגש מהמידע הזה, זה מידע בעל אופי מדיני ולא ביטחוני, אין מידע סודי. הוא מכיר עיתונאים אין לו מה למכור גם אילו היה רוצה. בתנאים מגבילים את אותה מסוכנות, שאיננה קיימת, אבל ככל שקיימת ניתן לאיין בתנאים המגבילים הנוקשים שנקבעו על ידי בית המשפט קמא.

בנוסף, אבקש לדבר על המניע, הכוונה לפגוע בביטחון המדינה, המניע לא ניסיון להפיק את השיח הציבורי, המניע היה הגעה למשפחות החטופים

כבוד השופט א' שטיין : הטענה שהם יקראו עיתונים גרמניים.

עו"ד סבוראי: אין מניע אידיאולוגי או לשרת מדינה אחרת, זה היה כדי לשרת את משפחות החטופים. כל נושא המסוכנות מאוד חלש. אני רוצה להוסיף נדבך נוסף, וזה העניין של יועץ תקשורת אחר בלשכת ראש הממשלה, יונתן אוריך, שמו שזר בכתב האישום, הוא עשר שנים משרת בלשכת ראש הממשלה, אוטוריטה מקצועית עבור המשיב 1, כל שידע המשיב 1 יונתן אוריך ידע, כל המשיב 1 עשה יונתן אוריך עשה, אני רוצה להפנות להפניות בכתב האישום, שכבר במועד שקיבל המשיב 1 את המידע, בחודש יוני 2024 הוא שיתף את יונתן אוריך, עברו 3 חודשים היה סופ"ש גרוע שנודע הירצחם של ששת החטופים, ובהכנה של מסיבת עיתונאים של ראש הממשלה, ראה המשיב 1 את ראש הממשלה מתכונן, ומצביע על המסמך ואז אמר לאוריך, המסמך שקיבלתי מהמקור שלי זה מכיל אותו מידע, רק מעודכן יותר. אז החליטו להוציא לתקשורת, אגב במעורבות ראש הממשלה. למחרת לפי כתב האישום 2.9 שלח המשיב 1 לאוריך הודעת ווטסאפ לגב המדינה הזה צריך את ראש הממשלה. לא רק שאוריך הוא המוציא עבור המשיב 1, אלא המשיב 1 בישר לערב את ראש הממשלה. כל מה שאוריך אומר מבחינתו אלה דברי ראש הממשלה. אוריך אומר שהמסוכנות שנטענת כלפי משיב 1 לא נטענת כלפי אוריך, והכל בהוראה ובהסכמת ראש הממשלה. זה ביחס לידיעתו הסובייקטיבית של המשיב 1 ה אם קיימת וודאות לפגיעה בביטחון המדינה. מבחינה האינהרנטית לא הייתה מחשבה שאם הכל מבוצע בהוראות הממשלה זה מסכן את ביטחון המדינה, במודעות שלו ראש הממשלה מוסמך לעשות דברים שנראים אולי מסוכנים, אבל לראש הממשלה יש מידע. הקשר עם אוריך מפורט בכת האישום.

מפנה לעמוד 3 בהודעת הערר, עוקבים אחר כתב האישום ופוסחים על 8 שורות מלמטה "הודיע גולן.....". מצטט. זה נשמט מהתיאור שהמשיב 1 עדכן את אוריך, עדכן שלא ניתן לפרסם בישראל, זה נדבך חשוב, למה הנתון הזה נשמט מהודעת הערר. אוריך מקבל מהמשיב 1 את כל המידע. גם ביחס למה שהצנזורה קבעה. המשיב 1 אחרי שהוא מודיע לו שהצנזורה, שיש מניעה לפרסם בישראל, המשיב 1 שואל אם יש מקור בחו"ל, משיב לו אוריך תפנה להינהורן שיעזור לפרסם בחו"ל. לאחר שזה מבוצע לפי כתב האישום 5.9, יום לפני הפרסום, שולח המשיב 1 לאורך הודעה שהמשיב 1 מקבל מהינהורן מתי זה אמור להיות מפורסם, ביום 6.9. וביום הפרסום אוריך כותב לו "הבוס מבסוט". הגיעו לביתו בצורה מאוד פוגענית, 9 ימים היה במניעת מפגש, 3 שופטים שחררו, אנו פעם שניה בבית המשפט העליון. אוריך נחקר, מאוד רחוק במהלך החקירה.

כבוד השופט א' שטיין : החלק הראשון אני מבין, החלק השני לא הגיעה השעה.

עו"ד סבוראי: המדינה לא יכולה לעמוד ולטעון מסוכנות תריפה שלא ניתן לאיין בתנאים מגבילים ובבד בבד לא להתייחס לאורח באותו אופן. למשיב 1 מתייחסים בצורה לא נכונה, הכבידו עליו את היד.

בעניין הכוונה לפגוע – אני תוקף בקצרה.

כבוד השופט א' שטיין : להיכנס לסעיף 20 ולנתח זו לא הכוונה.

עו"ד סבוראי: מאחר שצריך לבחון סובייקטיבית את מבחן הצפיות את נושא הכוונה, נבחן כך, אילו הספיק המבחן האובייקטיבי הכפול, לא הייתה הבחנה בין עבירה של הוצאת מידע סודי, לבין הוצאת מידע סודי מתוך כוונה לפגוע בביטחון המדינה, הרי כל מידע טומן בתוכו כוונה לפגוע בביטחון המדינה.

אתה מבין סובייקטיבית את פוטנציאל הפגיעה, כל שנעשה נעשה באישור ראש הממשלה. נבחן מי האיש, הוא שירת בדובר צה"ל 10 שנים, הוא מכיר את הצנזורה, שמאשרים לפלוני ולא מאשרים לאלמוני. הוא התייחס התייחסות לא נכונה.

כבוד השופט א' שטיין : המילה התייחסות מתחלקת לשניים, אחד מוטיבציה, השני לא מוטיבציה, זו הגדרה משפטית שכוללת מודעות של אפשרות לפגיעה בביטחון המדינה.

עו"ד סבוראי: המודעות לפגיעה בביטחון המדינה לא קיימת.

כבוד השופט א' שטיין: אדם צופה את התוצאה הטבעית של מעשיו.

עו"ד סבוראי: האדם הסביר היה מבין, ההבנה צריכה להיות סובייקטיבית. ניתן ללמוד עליה עם מראיות חיצוניות.

כבוד השופט א' שטיין : האם הייתה לו כוונה, האפשרות קיימת.

עו"ד סבוראי: אפשרות קיימת כאדוני בוחן ממקום של אדם סביר, אבל כשבוחנים מהמשיב 1, שלא שירת מעולם בגוף, מודיעיני, אין לו מושג והבנה מה המשמעות של מידע בדרך של אמש"ת לבין כזה שהושג בצורת [REDACTED].

כבוד השופט א' שטיין : יש טענה שזה לא נכון. הלכת זדה אומרת אם נאמין לראיות בידי התביעה, האם זה מוביל להרשעה לפי 113.

עו"ד עזרא: אני רוצה להקריא את ההסבר של המשיב 2, פסקה 2 במשטרה – מצטטת. [REDACTED]
כך כינה את זה המשיב 2 בכבודו ובעצמו.

מפנה לסעיף 21 בהודעת הערר שלנו, ההפניות בסופן. הדברים נאמרו כמעט בכל הודעה שנגבו המשיב 2. ניתן לראות בנוסף שהמשיב 1 בעצמו בשיחות שלו עם העיתונאים לפני הפרסום בעיתון הגרמני עומד על ההבחנה בין [REDACTED] לבין התוכן. הוא מבין את ההבדל. הוא מסביר להם, זה מוקלט, וזה עולה מהחומר, הוא מנסה לשכנע את העיתונאי שהצנזורה תפסול את [REDACTED] ולא את התוכן. המודעות שלו היא ברמה הגבוה ביותר שאפשר להעלות על הדעת. מפנה לעדותו של [REDACTED] מהיחידה של המשיב 1, הודעתו מיום 31.10 פסקאות 100-37 ו 144-147. מפנה לאחת ההפניות ואצטט – אומר המשיב 2, הוא מסביר "זה לא תקין שזה עובר בטלגרם". איך זה"ל הניח את היד על המסמך, הוא אומר [REDACTED] מצטטת. לכן, ברגע שיש לנו ידיעה לא רק לגבי מידת הסודיות, אלא ההבחנה של מה הוא [REDACTED] פה, אי אפשר לטעון שאין צפיות לפגיעה בביטחון המדינה.

כאשר נשאל המשיב 1, זה כשל החלטה של בית המשפט קמא, בית המשפט קמא הולך עם המשיב 1 נראה מה אמר, הוא אומר שהמשיב 1 העריך בחסר את הפגיעה מהמסמך בגלל החוסר שלו, אבל הערכת החסר של המשיב לא יכולה להתקבל, הערכת החסר נשענת על התוכן, חוזר ואומר כי התוכן פורסם קודם, הוא לא מתקשר [REDACTED] ולמודעות שלו [REDACTED], איך בית המשפט נותן לו משקל מכריע בשלב שלא שמעו ראיות. גם בשלב הלכאורי, הדברים לא עומדים בקנה אחד. כך גם לגבי הנדבך השני, העובדה שהמשיב 1 פעל ברשות ובסמכות, יש קושי, מצד אחד דוחה בית המשפט את הטענה ואומר שלא התרשם שכך הדברים והם נטענו מאוחר, ואז להגיד שלעניין צפיותו, העובדה שהוא הבין שכך היה להגיד שדי בזה שלא ניתן יהיה להחיל את הלכת הצפיות.

אי אפשר שאדם יגיד קיבלתי החלטה מודעת על בסיס הנתונים שעמדו בפני, החלטתי למרות החוק והאיסורים, ולא רציתי לפגוע בביטחון המדינה, יש חזקה משפטית שנועדה למקרים הללו. לא ניתן לקבל טענה שכל אדם שעושה פעולה מסוכנות יגיד לא התכוונתי, בין אם השיג את התוצאה ובין אם לא, וכאן הושגה התוצאה. הדברים מפורטים בערר.

כבוד השופט א' שטיין: ההבחנה של [REDACTED] לתוכן לא מסווגת.

הנזק נגרם מה הנזק העיתידי מדוע אי אפשר למנוע אותו בחלופת מעצר?

עו"ד עזרא: נכון. אפשר לומר שהפרשות מתחברות עם הזדהות עם מדינת אויב, או אג'נדות אחרות, לכן ניתן משקל רב לטיעוני חבריי לרקע הנורמטיבי. לטעמנו הרצונות והמניעים והסכנות הטובות והראויות, והרצון לא לפגוע בביטחון המדינה לא די בהם. בשם אותן רצונות הופר כל איסור וחוק שקיים בערך. שאנו מסתכלים על תקופה של כמה חודשים שיש שלל תחנות עצירה, משוכות גבוהות לעבור, הם מפירים עוד איסור ועוד איסור ולא עוצרים עד שהם נעצרים יש בזה משקל למעצר ממש.

עו"ד סבוראי: אנו עובדים לפי ראיות לכאורה, אין ראייה לכך שנאמר לו על ידי המשיב 2 או מאן דהו, או שהוא הבין את המשמעות של מקור המידע, את המשמעות של פרסומו, והשאלה אם פרסום במקומות אחרים. שאדוני יבין מה המשמעות של מה שהיה לו בתודעה. הוא סודי, בסדר, האם הושג בצורה ייחודית, בינואר הצנזורה אישרה את אותו מידע בדיוק. סגל פרסם את זה, האם המסמך הזה, פרסום כפי שפורסם, או הועבר כפי שהועבר לאנשי החמאס רק [REDACTED] הזה, אין על זה שום מידע, אין פוטנציאל לקבוע שהייתה לו הבנה, שקרוב לוודאי פרסום המידע יוביל לפגיעה בביטחון המדינה, כלומר יחשוף מקור.

כבוד השופט א' שטיין: אדוני יתייחס לסעיף 21 של המדינה.

עו"ד סבוראי: זה שנמסר לו נתון לכאורה שנמסר לו מה שכתוב כאן, אין טענה בסעיף 21, שנמסר לו מה תהיה המשמעות של הפרסום, המשמעות של הפרסום יכולה להיות כלום. זה מצטרף לאינדיקציות הנוספות, מה המשמעות שהוא מבין לא רק שזה פרסום בעבר, אלא שהוא פועל בשם ובהנחיית ראש הממשלה. זה נמצא בכתב האישום, לא רק על הודאתו של המדינה, אלא על הודעת הווסטאפ שהיא הראייה העיקרית.

כבוד השופט א' שטיין: אז למה המידע נמסר כך.

עו"ד סבוראי: המידע נמסר לו בדרך לא דרך, הוא לא רוצה להכשיל את המשיב 2.

הטענה של המשיב 2 זה שזה לא מידע שהועבר על ידי אמ"ן.

כבוד השופט א' שטיין: את הלכת זדה אי אפשר לנצח בנקודות, אלא רק בנוקאוט.

עו"ד סבוראי: מפנה למעורבות שהוא יצר אצל ראש הממשלה שלחש לו באוזן אחרי מסיבת העיתונאים, הוא אמר לראש הממשלה, "יש לי מסמך מהמקורות שלי באמ"ן עם אותו תוכן רק יותר עדכני אורח ואני עובדים על להוציא אותו החוצה" זה קורה 5 ימים לפני שהמסמך מפורסם. זה מחזק את הטענה שהניתן לפרסם את המסמך. ראש הממשלה מודע באמצעות אורח מה מקור המידע. המשיב 1 אחר שכל מה שהוא ידע סיפר לאורח. אורח שומר על זכות השתיקה, לאחר שהמשיב 1 מספר את המעורבות של אורח.

הווסטאפ שהוא צריך את ראש הממשלה, הלחישה באוזן, זה מקבל גיבוי בעמדת המדינה, זה פועל עד לאמירה "הבוס מבסוט" הדרישה שתהיה הבנה שלו שזה יהיה פגיעה בביטחון המדינה סופגת מהלומה. בית המשפט קבע שיש כרסום בראיות. אני חושב שיש תמהיל שמצדיק את התוצאה שהגיע בית המשפט קמא, גם אם אדוני שהדרך שהגיע בית המשפט היא דרך לא שגרתית.

לגבי המסוכנות: לטעמי בנסיבות הקונקרטיות האלה שהמניע חיובי, אין אידיאולוגיה, אין לו מידע אמיתי, המסוכנות שלא קיימת, ואם קיימת ברמה נמוכה.

כבוד השופט א' שטיין: מה לגבי החלופה? למה היא מספיקה.

עו"ד סבוראי: התנאים שנקבעו, מעצר בית מלא, 4 או חמישה מפקחים, בני משפחה שקיבלו את אישור חברתי ונחקרו חקירה נגדית, משפחה נורמטיבית שאישרו שהם לא מאמינים שעשה את שנטען, ואם עשה העבירות חמורות. הם התחייבו לדווח אם יהיו הפרות. ניתוק קשר, העדר זכות לגלוש האינטרנט, אלה תנאים מגבילים שעולים על המסוכנות שאני כופר בה.

כבוד השופט א' שטיין: אתם מסכימים לעיבוי התנאים?

עו"ד סבוראי: כן. חברתי הגישה חוות דעת של ראש מערך מידע, זה לא מצביע על מסוכנות ממשית, הוא אומר אם ימסור מידע לאחר הנזק יכול להיות חמור, זה נכון לכולנו, רק שאין לו מידע למסור, הוא ריק. האיש עבר חקירה מאוד אינטנסיבית, בדיקות פוליגרף, הוא רוקן את הכיסים שלו.

אני מבקש, אדוני פתח את הדיון באמירה יחס לקרא את החומרים, לא טענתי טיעון ראייתי, אני מתבסס על כתב האישום, אני סבור שאולי יש מקום לשקול את הגישה ככל שמדובר במשיב 1, אם שכנענו בנושא איון המסוכנות, אני מבקש אחרי 40 יום ותנאי מעצר קשים, כל חצי שעה שמים לו פנס בעין לראות שהוא בסדר, הוא אסיר בטחוני.

כבוד השופט א' שטיין: אני אחליט מהר ככל שניתן. כל יום הוא קשה ממש. מנגד צריך לבדוק אם יש סכנות שמחזיקות מעצר, לכן צריך לבחון לעומק. זה הוגן שהחלטה תינתן בשני או בשלישי, זה מאוד מהר, אתן לזה קדימות. האם אתם מסכימים להארכת מעצר עד החלטה אחרת.

עו"ד סבוראי: אבקש להתיעץ עם מרשי. מאחר והסיווג כעציר בטחוני התנאים מאוד קשים, כל רגע שעובר עובר מאוד לאט.

אבקש להגיש את ראשי הפרקים שהוגשו לבית המשפט קמא.

כבוד השופט א' שטיין: תשיבו רק בעניין המשיב 1

עו"ד ערד: אגיש לטענות שהגשנו בבית המשפט קמא, אבקש להשיב בעניין אוריר, בית המשפט התייחס לטיעון. טענה שעלתה אחרי חקירה של חודש בעדות שנגבתה ממנו יום לפני מועד הצהרת התובע, המשיב

1 מעלה את המעורבות של אוריך, מה הוא אומר? הוא מעלה את המעורבות שלו ביחס לכך שעדכן אותו שהוא מקיים קשר עם מקור באמ"ן, יש לכך חיזוק בהתכתבויות ושהוא קיבל ממנו ידיעה. אין ראיות שאוריך ראה את הידיעה, שאוריך היה מודע למקור, וחשוב מכל, שאוריך היה מודע לאיסור הגורף שניתן על ידי הצנזור על הידיעה הזו. לכן, יש הבחנה בחומר החקירה בין השניים.

כבוד השופט א' שטיין: זה עוסק בטענה של אכיפה בדרנית, אני לא יעסוק בזה. מה שהמשיב 1 יודע אוריך יודע.

עו"ד ערד: המשיב 1 נשאל בחקירה במה עדכן את אוריך ביחס לסודיות המסמך אצטט "מה שאני ידעתי לגבי המורכבות של פרסום המסמך גם יונתן ידע והבין שזו אחת הסיבות שפונים לחו"ל.....". בהקשר הזה אנו סבורים שניתן להפריך את המודעות העובדה שהיה מודע לכך שהפסילה של הצנזור לא הייתה מסוגיית ולא ניתן היה לפרסם את המסמך, הוא לא העביר את הדברים ליונתן אוריך, הוא העביר לו שיש איסור.

כבוד השופט א' שטיין: אוריך נמצא בחוץ, לא במעצר. אוריך יודע שיש מידע סודי, יש דברים שאולי לא יודע או יודע, המידע חמור בדרגה חמורה שמציק לעצור את משיב 1, ואוריך ללא תנאים מגבילים.

עו"ד ערד: המשיב 1 מסביר את השיח עם יונתן אוריך, הוא מסביר שהם שוחחו על פרסום הידיעה בערך כידיעה אוטנטית, הוא לא מסר לאוריך שמדובר בידיעה סודית מסווגת –

עו"ד סבוראי: הודעה מיום 16.11 מצטט – הוא אומר כל מה שידעתי העברתי לאוריך.

כבוד השופט א' שטיין: נניח שהוא לא דייק, אבל עדיין אומר שהעביר הכל לאוריך, זה לא מטריד אתכם? לגבי נזק עתידי יש לכם קושי.

עו"ד ערד: הדיוק פה לא עניין שולי, הדיוק פה הוא ליבת האירוע.

כבוד השופט א' שטיין: נניח שיש סיכוי אחד למאה שאמר את הדברים האלה, זה לא פגיעה בביטחון המדינה.

עו"ד ערד: הוא מסביר את הערך התקשורתי. הערך המוסך והפרסום של המסמך כאוטנטי.

בהקשר של ההבחנה ביניהם, המשיב 1 לא עומד לדין על ידיעה אחת, כתב האישום מדבר על מעשים מיולי ועד מעצרו, במסגרת התשתית שהם הקימו על הוצאת מידע מהצבא, הוא פעל מול המשיב 2 לטובת הוצאת מידע מהצבא, דאג לפרסום הדברים, הנזק ברור, הודעה "מסמך" הועברה גם. השיח התקשורתי לא דן [REDACTED] אז זה נשאר בקנה. הפעילות של המשיב 1 לא דומה לעדכון חסר שניתן לאוריך.

עו"ד סבוראי: יש ציטוטים מדויקים. ויונתן אוריך שתק ועובד עדיין בלשכה.

עו"ד ערד: לעניין המסוכנות : המדינה סבורה שיש מקום להסתכל על המסוכנות של המשיב לאור המעשים שעשה, משך הזמן, המודעות הגבוהה שהייתה לו לסיכון ביטחון המדינה כשהוא מבצע כשמדינת ישראל במלחמה רב חזיתית ואזרחים בשבי חמאס בעזה, יש משמעות. החלטה לשחרר את המשיב 1 ולקחת סיכון שהוא יחליט לעשות שימוש באחת מהידיעות שהוא קיבל משך החודשים שפעל להוציא מהצבא לעשות בהם שימוש לשיח התקשורת. הוא מקבל את הידיעה ביוני, ובספטמבר הוא עשה בה שימוש לטובת משפחות החטופים זה לא המניע שעולה מחומר החקירה, הוא מקבל את הידיעה ביוני וכדי להסיט את השיח על רצח ששת החטופים הוא בוחר לעשות בה שימוש.

הידע שהוא קיבל מהמשיב 2 משך התקופה שהם ניהלו את היחסים, זה מופיע בחומר החקירה ובכתב האישום, ידע מודיעיני רב על שיטות, ידיעות קונקרטיות, המשיב 1 הוכיח את המסוכנות במעשים שביצע. המסוכנות היא זו שמחייבת את המשך מעצרו בפרט בעת הזו.

עו"ד סבוראי: יש הסבר מפורט מדוע הוא לא אמר את הדברים קודם לכן, ומה גרם לו לפתוח ולספר את הדברים.

עו"ד ערד: מפנה לעדות של המשיב 2 11.11 עמוד 5 שורה 24. הוא נשאל והוא מפרט באופן רחב על המידע שיש ושהעביר לו. לא מדובר בידיעה אחת או שלוש.

עו"ד קורב: אשמח לקבל 5 דקות הפסקה.

לאחר הפסקה

כבוד השופט א' שטיין : אנו שומעים את תשובתו של המשיב 2 לערר ואת הערר שלו.

עו"ד קורב: הכשלים של הטיעון של המדינה בכותרות, הדיבור באופן כללי, בלשון רבים משותפת כל הזמן על שני אנשים שעניינם שונה גם בכתב האישום וגם מהמסוכנות.

דבר שני, ניסוח שגוי של כתב האישום, כתב אישום שנוסח באופן חסר יש בו כדי להטעות, למרות זאת בית המשפט טעה בגלל הניסוח השגוי, שלא לדבר על הציבור שהוטעה, באופן שמהווה פגיעה קשה בצדק שנעשתה כאן בהחלטת המעצר, יש גם הטעייה נוספת, אני לא מדבר על הטעייה מכוונת, יש הטעייה של בית המשפט לא רק באופן ניסוח כתב האישום ואי ציון פרטים מהותיים בו, דבר שגרם לכשל בהחלטת בית המשפט, הטעייה בכל הנוגע ללוחות הזמנים ובעיקר למועד שבו המשיב 2 רואה לראשונה את המסמך ופועל בעקבותיו.

אשר לחלופה, נצטרף לכיוון השאלות של בית המשפט, מדוע מפנים אותנו לאחור, תחת הצבעה על מסוכנות עתידית, ואתיחס לדו"ח המסוכנות, הדו"ח לא מצביע על מסוכנות אישית. בכל הכבוד לאדון ■

הוא לא מעריך מסוכנות, הוא לא מוסמך, אתה יכול להגיד מה יכול להגיד מה יהיה מסוכן באירוע מסויים, אין לו מומחיות בתחום. הוא לא מכיר את עובדות התיק, כל המדינה שומעת כל הזמן כוונה לפגוע בביטחון המדינה, הוא לא מכיר את מה שקבע בית המשפט קמא שלא נשקפת מהם מסוכנות קונקרטיה כי אין חשד שמשיב 2 יעשה מתוך מה שהוא קורא מחומר הראיות, ומתוך מה שהוא מתרשם מהתיק. אלה ראשי הפרקים וזה לוי"ז הטיעון.

קשה לי לטעון בעקבות הטיעון של הצד השני, האם אפשר להאריך את המעצר במקום שאיש אינו מבין מדוע מתבקש מעצר, זו הסיבה ששלושה שופטים מחוזיים שחררו אותו, תוך התייחסות למניעים ולשאר הדברים. אפנה לכתב האישום כמו שהוא מנוסח ולבקשת המעצר עד תום ההליכים.

כתב האישום מייחס למשיב 2 שהוא גם העורר מסירת מסמכים לראש הממשלה, הוא חושב שזה לראש הממשלה, הוא חושב שהוא עובד מול דובר ראש הממשלה. בשום מקום בכתב האישום לא נטען את מה שנטען כאן היום ולפיו במהלך הדרך המניעים שלו השתנו וזה נועד למשהו אחר. למה זה נטען פה לראשונה, הם יודעים את הטעות אז לא טוענים, עושים משחק, ועל זה נאמר "הרצחת וגם ירשת" הסיבה שהם טוענים היא הישענות על שגיאה של בית המשפט קמא שקבע על ממצאים שלא היו. מה הטעות הקרדיגלית, בית המשפט שהקריא את ההחלטה קבע שהמשיב 2 קיים שיחות עם עיתונאי רביב גולן, מכיוון כך הוא יודע שזה עובר לעיתונים (גם את זה הוא חושב ובטוח ומציגים לו מצג כוזב שזה נעשה עם ראש הממשלה), המדינה יודעת שהוצג לו מצג של ד' מהמוסד, היא יודעת את זה, משיב 1 מעלה אותו לקו ואומר לו נמצא אתנו ד' מהמוסד אנחנו צריכים מסמכים. אמרתי לבית המשפט כאשר הקורא חושב שהוא דיבר עם עיתונאי כאשר אתם יודעים שהוא לא דיבר עם עיתונאי. אמרנו, כתבתנו וזה בחומרי החקירה בענק. כששואלים את המשיב 2 על כך הוא לא יודע על מה מדובר, הוא אומר שדיבר עם ד' מהמוסד, חוזרים למשיב 1 הוא לא זוכר, הוא לא יודע, ואמר כנראה שאמרתי שזה ד' מהמוסד. למה אתם לא כותבים את זה. בית המשפט צריך לראות שהמשיב 2 חושב שזה ד' מהמוסד ולא עיתונאים. משיב 2 אמר, אמרתי לו שזה קולגה ממשרד ראש הממשלה.

כבוד השופט א' שטיין: היה לו ניסיון קודם בנושא הזה.

עו"ד קורב: אם אדוני ייגש לכל כלי התקשורת כשהתפוצצה הפרשה כולם מדברים על זה שהועבר לדובר הצבאי של ראש הממשלה. ואז יוצא שאין לו סיווג ביטחוני הוא נכשל. כיצד משרד רה"מ מעסיק כדובר צבאי מישהו שאין לו סיווג ביטחוני. התקשורת נדהמת, למה שמשיב 2 יעלה על דעתו שהדובר הצבאי של רה"מ הוא בלי סיווג ביטחוני.

כבוד השופט א' שטיין: הוא עושה דברים שהם בצורה קיצונית מחוץ לשגרה, מפגשים במקומות שלא מעבירים את המידע, אחר כך טלגרם. זה לא מסתדר. מסתכלים מה משיב 2 העביר למשיב 1.

עו"ד קורב: זה מסתדר 100 במאה.

דיברתי על מול מי אתה עובד. בכתב האישום לא נטען בשום שלב שאחרי שהוא מנהל את השיחות הוא יודע שהוא מדבר עם עיתונאים, זה לא נטען בגלל שהם יודעים שזה לא נכון. בית המשפט קמא שהקריא את ההחלטה אמרתי, בכל הכבוד מדובר בשגיאה, השיחה הזאת טענתי בפניך שיש בזה כדי להטעות את הקורא, לא העליתי על דעתי שאתה תוטעה. בית המשפט קמא תיקן את סעיף 59, הוא הפך לסעיף שמשיב 1 עשה אבל אמר שזה לא משנה את המסקנות שלו, אבל זה חייב לשנות.

קיבלתנו את ההחלטה ב – 58 סעיפים לפני סעיף 59 כותב בית המשפט שהוא מדבר עם עיתונאים, לא כך הוא. משיב 2 מדבר עם איש מוסד ועם מי שעובד כדוברו הצבאי של רה"מ. הוא אומר את זה כחוט השני בעדויות שלו. הוא יושב בחקירת שב"כ, רואה שני דברים. חוקרי שב"כ לפעמים ביחד והרבה פעמים לבד. הוא לא רואה את התכתובות בזמן אמת. הוא לא רואה ניירת. הוא עונה ומשיב כמעט לא טועה, זוכר לא רע, עקבי מאוד לאורך החקירות ומסביר את הדברים למה הוא חשב שזה הולך לרה"מ לאורך הדרך.

הדבר הזה, שכינתי "הרצחת וגם ירשת" לא נעשה רק בקשר לשיחה הזו, גם בשיחה עם איינהורן מציגים לו מצג שמדברים עם קולגה ממשרד ראש הממשלה. מדוע נדרש משיב 1 לעבוד על משיב 2 אילו מדובר באנשי מוסד, מהסיבה שהמשיב 1 אומר שהוא כל הזמן חשב שזה הולך לרה"מ.

כבוד השופט א' שטיין: השאלה האם זו הרזולוציה שצריך להתייחס אליה בדיון של ראיות לכאורה.

עו"ד קורב: כן.

כבוד השופט א' שטיין: יש משהו שהוא רב סמל ראשון, נג"ד, אומרים לו יש משהו שצריך להעביר לראש הממשלה, הוא לא יודע מה זה שרשרת פיקוד.

עו"ד קורב: מפנה לדו"ח וועדת ינוגרד. שואלים אותו בפוליגרף והוא יוצא דובר אמת, אין ראייה שהאיש הזה העביר חומר מסווג או סודי, מפנה לסעיף בדו"ח וינוגרד ואצטט. אני לא נכנס לשאלה האם הדבר הזה היה צריך להיעשות כאן, בעיניו התשובה כן, אבל מוועדת וינוגרד אחרי 7.10 ועד ההתנהלות של המערכת נגדו פעורה תהום בלתי ניתנת לגישור.

זו טענה בראיות לכאורה או על המסוכנות?

עו"ד קורב: גם וגם. בחיל המודיעין כל שבועיים מוציא דו"ח על כל האנשים שעברו עבירות של בטחון מידע, יש מסירת מידע לאנשים שאינם מוסמכים. בדו"ח שאני אומר מופיעים מקרים שאתה נותן למח"ט חומר, הוא קיבל מידע שלא היה יכול להיות ברשותו והוא מוריד בית למחבלים, אבל לא מתייחסים לחשיפת מקורות, אבל אם המהירות שפועל המח"ט לא מתיישבת עם הסרת מקורות אז יש סכנה לביטחון המדינה. זה מתחיל בבזיפה, זה יכול להגיע לבית דין צבאי, מה שלא קורה במקרים האלה, זה דין פלילי. הדבר חוטא, הסיווג של מסירת ידיעה סודית שאינך מוסמך עומד טכנית באין ספור מקרים, מהותית זה לא עומד במקרה שלנו. זה עומד במסוכנות ולא בראיות לכאורה. כשהוא יודע הוא מדבר עם קצינים בצה"ל שדוחקים

בו להגיש את החומר לרה"מ, אדם נוסף שנתן את המסמך למשיב 2 ואמר לו להגיש לרה"מ נחקר ולא נעצר. אין טענה שהוא חשב שזה הולך למישהו אחר, הפעם היחידה שזה הולך לעלות באופן אמיתי זה אחרי הטעות של בית המשפט קמא, שהמאשימה הטעתה אותו. השיחות בתודעה שלו עם איש מוסד, כך מסבירים הכל סביב מסירת מידע. חודשים אחרי שהוא מוסר את המידע, ולפני שהוא יודע שיש פרסום בעיתון, הוא חייב לכתוב בכתב האישום, אז בית המשפט תיקן את סעיף 59. ובית המשפט אומר שהוא מסתכל רק על כתב האישום, גם אנחנו, אבל אתה הרחבת.

חברתי החלה את הטיעון במשפט "אני בטוחה שחבריי ידברו על מניעים". חבריי בטיעון למטה באופן מקומם, שלא העליתי על דעתי שאוציא את המילה פוליטי, אבל היה ניחוח פוליטי, בחקירת השב"כ זלגו למקומות של ליכוד, או לא, זה לא נראה טוב, אבל רוצים לבדוק זלג. אז חברתי הפנתה בטיעון למטה לדברים שלא בכתב האישום ודיברה על מניעים שלא פחות ולא יותר חתרנות. זה לא כתוב בבקשה, זה לא כתוב בכתב האישום. חבריי הפנו תחת הכותרת חתרנות, האדם הזה שעובד 10 שנים בחיל המודיעין מעולם לא העביר מידע, העביר מידע לראש הממשלה, כי הוא בטוח שהחומר ביטחוני, פיקוח נפש. חברתי אמרה בטיעון למטה ובכתב האישום וכאן דבר שהוא שגוי מיסודו, הראינו לבית המשפט קמא ובית המשפט טעה, חברתי אמרה שהוא אומר שהוא צריך לפעול דחוף, הידיעה הייתה אצלו חודשיים ימים, מאפריל עד יוני, קודם בתחילת יוני הוא מעביר את המסמך והם ניסו לטעון בטעות שבתחילת מאי הוא נחשף למסמך, אבל חומר הראיות מראה ששולחים לו את הידיעה אדון [REDACTED] ביום בחמישי ליוני, הוא גם אומר שהוא שלח לו ביוני. חמיו אומר הוא פנה אלי ביוני, בדו"ח מחב"ן מתסכלים מתי פעם ראשונה הוא נכנס וצופה במסמך, ובדו"ח רואים שהפעם הראשונה שהוא רואה את המסמך זה ביום 6.6. הוא רואה בזה פיקוח נפש, ומסמך שלא הועבר לראש הממשלה. הוא אומר זה חייב להגיע לראש הממשלה, הוא פונה לחמיו כי הוא יודע שהוא מכיר את פלדשטיין ומבקש ממנו לקשר אותו לדובר הצבאי. הוא מסביר כמה נימוקים שאף אחד לא חתרני, הוא אומר לפעמים יש זלזול או חוסר הבנה של ידיעה לכן היא לא מועברת, לפעמים יש עומס, ויש מסמך [REDACTED] שלגביו יש חסימה, המערכת לא מוכנה שהוא יועבר. הוא חושב, כל מי שכותבת מסמך [REDACTED] שזה מסמך אסטרטגי, ראש הממשלה חייב להכיר כי הוא מקבל החלטות על [REDACTED]. כיוון שאני מכיר ומייצג גם בתיקים שקשורים ל 7.10 אני מכיר את [REDACTED], את החשש לפגיעה בביטחון המדינה, אני אומר לא מיני ולא מקצתי ואם נגרם נזק לביטחון המדינה הוא נבע מהתנהלות הרשויות, ללא קשר למה שעשה המשיב 2. הוא עשה את מה שצווה עליו לעשות בדו"ח וינגרד. הוא העביר לראש הממשלה הוא לא עובר עבירה פלילית נקודה.

כבוד השופט א' שטיין : אנו לפי הלכת זדה. אדוני חורג. כאן זה מעצר עד תום ההליכים.

עו"ד קורב: אמרתי אמירה כללית לגבי היכולת להרשיע. עיקר הטיעון הוא למסוכנות. לא היינו את הער שלנו לו ההחלטה הייתה נותרת על כנה.

כבוד השופט א' שטיין : אין סיכוי שתקבלו יותר ממה שבית המשפט בערכאה ראשונה נתן לכם.

עו"ד קורב: אני אופטימי חסר תקנה. אני מבקש לתת לנו את הסיכוי, אדוני יבין שאנחנו צודקים לחלוטין. אנחנו הצודקים כאן. לפי הכללים של היום אני רוצה לקבל את מה שמגיע לי היום. נמסור מסמכים לעוזרת המשפטית, למשל שהמסמך נשלח ביום 5.6 ולא ב 6.5.

המניע הוא סופר קריטי כדי להעריך את המסוכנות, כאשר מדובר באדם שלא מואשם בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, עשו תרגיל שטוענים יחד, אומרים המניע לא חשוב, משל היינו בשנה א' במשפטים, לא טוענים לכוונה לפגוע בביטחון המדינה, אין טענה כזו, הם יודעים שהכל מועבר לרה"מ כדי לגבור במלחמה, אבל מפנים לדברים כאילו לבסס חתרנות. אומר המשיב, מספר, כשפרצה המלחמה נתקלתי במסמך של הנגדת המוכנה ו', המייל הזה אין בו סודות מדינה, והוא פורסם בכל כלי התקשורת, אין בו מידע מודיעיני, אבל הוא חשב בהתחלה שהתקשורת צריכה להכיר את תוכנו, את עצם קיומו, פרפרזה שלו. הוא פנה במסגרת ליוסי יהושע, הוא חוזר בו ומוחק את ההודעה. זה הכי רחוק שהגיע הוא לא מוסר. הוא חשב למסור מידע בפרפרזה לעיתונאי ואת זה הוא מוחק. מה עושה חברתי בטיעון, היא אומרת שהעביר מייל, שלח את המייל, מעולם לא נשלח המייל, ולא הייתה כוונה. אחר כך עומדים ואומרים בסוף הוא לא שלח את המייל כי זה פורסם ממילא, זה לא נכון, הוא עשה זאת מיוזמתו, הוא החליט לא למסור את המידע. על זה אומרים הוא רצה ופנה לגורמים שונים, גורם אחד וגם אותו הוא לא שלח. יש תכתובת שלו על משהו שעשה לפיד והרגיז אותו, תכתובת שהוא מסביר שהיא בדיחה. על זה בית המשפט קמא אומר למה אתם מטריחים אותי בדברים שלא קשורים לכתב האישום, אני אומר כדי להשחיר אותו. לא עשה מעולם דבר זולת מסירת מידע לראש הממשלה. המערכת אומרת זה לא הועבר לראש הממשלה כי ידיעות דומות שהגיעו אחר כך הגיעו לראש הממשלה. בחומר חקירה יש עניין הפוך, יש עדות של משהו שאומר לפני כן היו ידיעות מהסוג הזה, ואני אומר לאדוני אני לא יודע אם עבר או לא כי לא קיבלנו את החומר. המשיב 2 רואה ידיעה חשובה וחושב שצריך להעביר לרה"מ, לכן כשהוא פוגע של פלדשטיין לראשונה הוא אומר לו על הידיעה הזו, וגם על מסמך [REDACTED]. יש חשיבות עצומה למניעים.

אומרת חברתי, בית המשפט קמא נכנס לעובי הקורה, אבל עשו טעות קרדינלית כשחשב שהמשיב דיבר עם עיתונאי [REDACTED] לא ראוי לסקור את הטעון הזו. הם אומרים אנחנו לא רוצים לדון בעובדות אבל השאלה האם משיב 1 צפה לפי הלכת הצפיות ברמת וודאות היא שאלה משפטית, אומרים אנחנו לא רוצים להיכנס לעובדות ומגישים ערר עובדתי אבל רק איפה שנוח להם. אנחנו רוצים להיכנס לעובדות לפי הלכת זדה.

לא קיבלנו מתנה במעצר בית, קיבלנו עונש, בגלל המצב, והמצג של המדינה לאורך הדרך וכתב האישום הוא קיבל תנאים שלא היה צריך לקבל כי הוא לא מסוכן. גם כאן 45 דקות הסתכלתי בטיעון, הכוונה לפגוע בביטחון המדינה, הדיבור הזה לאורך הדרך.

לגבי [REDACTED] - חברי לא יודעים את המשמעות של הביטוי [REDACTED], הם לא מבינים את משמעות הביטוי, המסמך שנלקח שפורסם נלקח כצה"ל נמצא בעזה, היינו כל שצריך היה לעשות זה לומר שהדבר נתפס כשלל טכני, שום דבר ממה שנעשה לא רמז בכך שלא מדובר בשלל טכני. דו"ח המחב"ן מראה

שדובר צה"ל משקר ואומר שמדובר בידיעה שמדובר באמש"ת. אומרים שהם יצרו נזק, אין בחומר הראיות הוכחה לנזק קונקרטי כלשהו, אם יש מתחבא במקום סודי זה לא מספיק לתיק הזה.

כבוד השופט א' שטיין: לפי הלכת זדה מספיק שיש אפשרות לנזק.

עו"ד קורב: אפשרות לנזק אני מסכים.

כבוד השופט א' שטיין: אדוני טוען במישורים שלא טוענים את הלכת זדה.

עו"ד קורב: אני אומר לא נגרם נזק, ומי שגרם נזק זה לא הפרסום.

כבוד השופט א' שטיין: בהנחה שהכל אמת האם עבר את העבירה לפי סעיף 113. לפי הלכת זדה מניחים שאין אמת.

עו"ד קורב: מפנה לציטוט של הלכת זדה, לא מתעלמים מראיות, לכאורית לא שטחית.

כבוד השופט א' שטיין: צריך לבדוק אם יש כרסום בראיות, בית המשפט אומר שהוא מצא כרסום בראיות, הכרסום הוא נקודה מרכזית, עושים את ניהול הסיכונים.

עו"ד קורב: נעשה למשיב 2 עוול עצום. אחר כך מגיע כתב אישום שמטעה את בית המשפט, העוול מתעצם. כשכותבים שנגרם נזק אבל לא נותנים ראיות מחובתי להגיד. מצטט מהלכת זדה. יש דו"ח מחב"ן שאומר שהוא ראה את המסמך בפעם הראשונה ביום 6.6, אז הוא ראה את התאריך ביום 6.6.

הטענה שנטענה בפני בית המשפט קמא הוא חיכה חודשיים, הוא לא חיכה, הוא פעל מיד כשהוא קיבל, זה המצב. דובר צה"ל לעיתונאי מערוץ 2, ונותן לו לשדר את הידיעה. מי שפגע בביטחון המדינה הם הגורמים בצה"ל שהדליפו לרונן, הדבר לא היה בחוץ מי שראה חשב שזה אמש"ת.

מסמך מאוד מפורסם שפורסם בתקשורת בלי סוף מגיע מאותו [REDACTED], הבעיה שהמסמך פורסם שהוא בידינו משנת 2022. צד שני המכונה צד אדום יודע שהגיע לידינו מסמך בשנת 2022 [REDACTED] לבוא ולהגיד זה אותו [REDACTED]. הדבר הזה להגיד שזה פגיעה בביטחון המדינה כשכולם יודעים שהמסמך פורסם, מבינים ממנו יותר ברור, וכאן אתם משקרים בעיתונאים בצדק כדי שיחשבו שזה אמש"ת, ואתם מאפשרים להגיד שזה [REDACTED], הסכנה לביטחון המדינה רובץ לפתחה של המדינה, לא בגלל המשיב שחושב שמדובר עם גורמים של רה"מ.

מפנים לדברים שאומר המשיב 2, קונטקסט, המשיב 2 ניהל שאלות עקרוניות מה יכול לקרות, הוא לא אומר שהוא ידע שזה הולך להתפרסם בניגוד לצמזורה, הוא נותן הסבר אם באמת קרתה תקלה מהסוג שקרתה, הוא לא אומר שידע, הוא אומר את ההיפך. לכל אורך החקירות חשבתני שזה הולך לרה"מ. רה"מ הוא ראש הדרג המדיני, הוא רשאי לראות כל מסמך שהוא מבקש, רשאי להוציא כל מסמך שהוא רוצה, הוא הסמכות העליונה. משיב 2 חושב שמסמך רה"מ מוציא את הדבר הזה. לא אמור להעלות על דעתו שזה אמור לפגוע בביטחון המדינה.

מפנים לפסקה 96, הוא יודע שיש רגישות [REDACTED] הוא אומר למשיב 1, בגלל שהוא רגיש לרגישות [REDACTED] הוא מזהיר שזה עם רגישות [REDACTED]. עבר על כל הכללים וכל החוקים, אדם עובד 10 שנים בכוחות הביטחון לא מעביר מידע מעולם, לא מעביר מסמך מסווג, מעביר בשעת מלחמה מסמך הוא יודע שלא יגיע לראש הממשלה, ויש עוד מסמך שהוא יודע שיש חסימה, זה הוא עושה בגלל פיקוח נפש לראש הממשלה.

לכן, כשהוא עושה את זה הוא מקפיד לומר, אתה מסווג תהיו על זה, זה חומר רגיש הוא לא רוצה להעביר בהתחלה, לכן מעביר לו כתמונה. היא נעשית באמצעי שנראה לו בטוח. הוא מכיר את הנגדת ו' וגם פלדשטיין אומר את זה. אמרו זאת באגף המודיעין הוא דוחק להגיש לרה"מ. זה נקרא לשמור על הכללים והחוקים ולהפיר את הציר הפיקודי כדי לעשות משהו שהוא בגדר פיקוח נפש. זה צריך להיעקר מהשורש, לא כותבים הודעת ערר וכותבים עברו על כל הכללים, מי עבר? אדם שלא יודע שפנו לצנזורה, שהצנזורה שללה. אדם שחושב אחרי הפרסום שזה על דעת רה"מ ואיש מוסד. זה אדם ששומר על כל הכללים. בסעיף 14 אומרים יצירת ציר עוקף, זה הקשר היחיד. הם דוחקים בו להשתמש בציר העוקף, מפנה לידיעות של י' ג' שהיה עצור. הוא נמצא בבית בלי שום תנאים, הוא כתב את המסמך, העביר בציר עוקף למשיב 2, הוא לא ידע שאין למשיב 1 סיווג.

מראים לו תוצאת פוליגרף ראשונה, אומרים לו התוצאות לא ברורות. אחר כך אומרים לו עברת בהצלחה, ביקשנו לראות את התוצאה הראשונה, כי אנו יודעים שהוא עבר בהצלחה את הראשונה ולא קיבלנו.

בעמוד 2 יש פסקה ראשונה שמדברת בלשון רבים כדרכה של המדינה – מצטט, כל האמצעים כשרים, והם מפרטים, בחרו לסכן את ביטחון המדינה וכו' מצטט. כל מה שהקראתי בלשון רבים לא רלוונטי למשיב 2. כל מה שאמרתי מתייחס למשיב 1 לא למשיב 2. לא כתובה ההבחנה המאוד ברורה בין השניים.

50 דקות למשיב 1, 10 דקות למשיב 2, הכל בערבוב. מתחילים עם התיאור של ביחד, התשובה היא לא. נשאלה חברתי בבית המשפט קמא המסוכנות שלהם זהה, אמרה כן, קמתי וכעסתי, אדם שפגע בביטחון המדינה זהה לאדם שלא חשב שהוא פוגע בביטחון המדינה.

כבוד השופט א' שטיין: מי לידינו יתקע שלא ירצה למסור מידע שוב לרה"מ.

עו"ד קורב: הוא לא יעשה זאת, הוא מבין כל מה שקרה. הוא לא מורתע, הוא עכבר מבוהל, אומר זאת בית המשפט קמא. עכשיו הוא יוציא חומר מה שלא עשה בחיים.

כבוד השופט א' שטיין: הוא עשה פעם אחת.

עו"ד קורב: כי חשב שרה"מ צריך לקבל את זה.

מפנה לפסקה ראשונה עמוד 3, האם משהו ידע שלמשיב 1 נקבעה אי התאמה ביטחונית, האם מישהו ידע שאין לו סיווג? פסקה שניה, הוא קשר קשר כדי להעביר חומר לדרג מדינה. טעות בכתב האישום טעות בטעונום וזה רודף אחרייך. סעיף 3 כתוב שרצה להעביר לראש הממשלה, נכון. חודשים אחרים, מחליט משיב 1 לעשות שימוש בידיעה גולמית שקיבל ממשיב 2 ולהפיץ אותה. הוא לא יודע שזה הולך להתפרסם,

הוא לא יודע שהולכים לדבר עם עיתונאים. איש מרוסן מאוד גם אם טעה, גם אם עבר עבירה פלילית שאני כופר בה. הוא איש שכל כולו מעצורים, לכן 10 שנים לא העביר מידע. אומרים "מלחמה" נכון בגלל המלחמה הוא מעביר.

עמוד 4 כותבים שהמשיב 1 פעל לפרסום כתבות, אין לו מושג על זה. כותבים משיב 1 ביקש ממנו לעבור על טיוטה של רה"מ, זה מחזק את תמונת המציאות שלו. מעדכנים אותו בעקבות המידע שהוא מסר זה עוזר מאוד במו"מ. מקבל פידבק ממקבל המידע. לא מראים לו שום דבר במתקני השב"כ, עדיין הוא אומר לראש הממשלה. פסקה שלישית עמוד 4 – מצטט, כתב האישום אומר שהמשיב 1 מבקש ממשיב 2, זו טעות. אני מניח שזו טעות הקלדה. מי שמבקש עותק קשיח כדי להראות לראש הממשלה זה משיב 1 ממשיב 2. הטענה שהם מנסים לטעון שרק אחרי הפרסום הוא מבקש עותק קשיח זה לא נכון, לפני הפרסום מבקשים שהוא לא יודע שיהיה פרסום כדי להסביר לראש הממשלה. כשהוא נמצא בשיחה שעובדים עליו, הוא שומע שראש הממשלה צריך עותקים קשיחים. הפרסום חשף בפני חמאס, לא היה ולא נמצא. גם אם חשף, הוא לא ידע שזה הולך בנתיב הזה. גם עובדתית מה שחשף זה התנהלות צה"ל לא הפרסום. דובר צה"ל אמר זה אמש"ת. מפנה לסעיף 4 ח' לדו"ח המחב"ן.

סוגרים את עניין המעצר ובסעיף 5 כתוב – מצטט, מדברים על ציר ותקשורת קבוע, זה לא מופיע כך, זה לא מה שהוא אומר. הם שוכחים לציין את מה שלא טרחו לציין בכתב האישום שהמסמך הזה הועבר לרה"מ. משיב 1 מאשר. אין לו שמץ של מושג שזה לעיתונאים. מרמים אותו. אם משיב 2 ידע שיש תקשורת, או יחשוב שיש אנשים לא מסווגים הוא יקפוף כנשך נחש, ראוי היה לציין בסעיף 6 עמוד 5.

אומרים בסעיף 6 מדברים על שני עצורים חסרי רסן, כשמסיקים מסקנות מדברים עליהם יחד, זה לא במקרה. כל אדם יודע שכשמקבלים מסמך לגבי שני אנשים לא מדברים בצורה מעורבת שיגרום לטעויות כשרוצים לדבר על מסוכנות עושים בנפרד. לא שוזרים יחד שני סיפורים. עד סעיף 14 מופיע משיב 2, עד סעיף 21 משיב 2 לא נמצא. הוא לא נמצא ברב כתב האישום. כשהוא נמצא זה כשמרמים אותו. למען ראש הממשלה. לא מסוכן, לא חסר מעצורים. אמרנו ביום 7.10 אמרה הנגדת כשאני שומע את הביטויים חסר מעצורים אני שומע צפירות של אזהרה, מלחמה. איך אפשר לטעון כך. הרשות יודעת שהיא הטעתה את בית המשפט למטה. משיב 2 לא נמצא כמעט, במקומות שמדברים בלשון רבים זה מעשים שקשורים למשיב 1.

עמוד 10 סעיף 20 – נאמר שמשיב 1 קיבל הסברים מהמשיב 2. הכל נפסל, כל הדברים אין להם שום קשר למשיב 2 שלא יודע עליהם דבר וחצי דבר. אומרים שהמשיב 1 מצפצף על האיסור, סעיף 24 עמוד 12, זה לא שמשיב 1 עושה אותם ומשיב 2 לא יודע, הם מוסתרים בכוונת מכון. יום אחד כשהדברים יהיו בחוץ, לגבי המדעים הראשונים אמרה המערכת נראה מה יגידו גורמים מדיניים ובכירים על מסמך הזה שנחסם, מסמך [REDACTED] נכתב על ידי שישה אנשי מודיעין, 3 מהם קצינים מיחידות שונות, אחד ב 8200 אחד [REDACTED] ואחד אמ"ן. הם יושבים יחד כי הם מזהים שיש קונספציה שגויה הם יושבים וכותבים מחקר על פני עשרות עמודים שמתחיל מ 2018 כדי להוכיח שהתפיסה לגבי [REDACTED] שגויה. חיל המודיעין אומר להם

עצרו, אתם לא שמים את הלוגו של חיל המודיעין אנו לא מוכנים לעמוד מאחורי המסמך, אתם תכתבו דעה פרטית, הם כותבים דעה אחרת. אחרים אומרים אנחנו רוצים להעביר לדרך המדיני, הם פותחים קבוצת וואטסאפ שכותבים לא מוותרים, אגם לא קיבלנו קבוצת וואטסאפ כזו. נסתרות דרכי האל כשיגיע נדע מה כתוב בה, הם צוחקים שיחזירו אותו לכלא אם יעבירו את המסמך לדרך המדיני. לא רצינו לפתוח את זה, אבל כשמתנפלים על אדם שזו הסיטואציה שבגללה הוא מעביר את החומר, אני שואל כאזרח, השתגענתם, מגיעים 3 אנשים כותבים מסמך אתם כזה"ל עוצרים ומונעים להעביר לדרגים המדיניים. אומרים שזה הגיע לחבר כנסת והוא פונה למל"ל אומרים לו שאין מסמך כזה. כשמגיע י"ג ומספר לו ואומר לו תעביר דחוף לראש הממשלה, זה משפיע על כל [REDACTED], יש פה קונספציה שגויה, הוא אומר על עצמו י"ג ראיתי לנגד עיני את הנגדת ו', הוא מכיר שהנגדת ו' לא יצאה מחוץ למערכת. יושבת קבוצת הקצינים שרוצה את טובת המדינה אוסרים עליה לשים לוגו. היא מגיעה למסקנה שחיל המודיעין תוקע שלא יגיע לדרג המדיני. הם חושבים שהמסמך נחסם בצה"ל כי הוא מוציא רע גורמים שונים בחיל המודיעין. הם גורמים שונים באמ"ן, הם מבינים שחוסמים אותם כי זה מוציא רע קצינים באמ"ן. זו המציאות שנמצא משיב 2 שאומרים לו שזה חייב להגיע לרה"מ, כשהוא פוגש את המשיב 1 הוא דואג שזה יגיע לרה"מ. הוא אומר את המסמך הזה כיוון שידעתי שזה הגיע למל"ל אין דרך להגיע למסמכים. את המסמכים הוא מעביר. את מסמך [REDACTED] הוא מפנה למל"ל, אומרים לו אנחנו לא מוצאים, ואז הוא נתן את העמוד הראשון, תלך עם זה למקום שזה נמצא במל"ל ותמצא את המסמך, זאת התנהגות של אדם חסר מעצורים. זה האיש שאומרים שהוא מסוכן. מדברים בסעיף 28 על תעוזה ונחישות, התעוזה של המשיב 2 זה פעולה מול דובר רה"מ. הם אומרים "זמן מלחמה" אני אומר זה נתון מקל. כל פעם שיגיע אדם שיעקוף ציר זאת תהיה מעילה באמון. האם הוא מסוכן. התשובה לא. סעיף 31, אומרים הוא הבין את המשמעות של הדברים שנעשים בתקשורת, הם לא אומרים שהוא כל הזמן חושב שזה עובר לראש הממשלה. איזה אפקט מצנן יש שיפגוש קצינים שחושבים שיש מידע חשוב צריך לעבור לראש הממשלה, זה מה שהם צריכים לראות, את האגרסיביות הזאת ואת חוסר המעצורים? מי כאן חסר מעצורים, מי איבד כל רסן? לא המשיב. לא הוא שהשתמש לרעה בכוח שלו, לא הוא שהטעה את בית המשפט.

כשזה יצא החוזה האדמה תרעד, יש הסברים לסיבה שצה"ל ניסה לחסום את המסמך הזה? הם חשבו שזה מסמך אסטרטגי, והם נחסמו, וזה המסמך שעליו מדבר המשיב 2.

אמרתי בסיווג שיש החלטה שהוא שגוי מיסודו והתבסס על אמירות בגלל הטעייה קשה של כתב האישום. אלה שיחות שבמרמה הוצגו למשיב 2, איך אתם לא כותבים את זה. מראים את דו"ח המחב"ן למה אתם לא אומרים שאפריל זה טעות. 40 יום הוא במעצר ומפחידים שופט אחרי שופט. אומרים לו שהוא חשוד בכוונה לפגוע בביטחון המדינה. ראינו את חוות הדעת. אין כלום בחוות הדעת. מסמך שהופק באמצעות מסמך [REDACTED], מסמך 2 יפגע במערכת היחסים שלנו עם [REDACTED]. אני אומר, אני מקבל טלפונים כל הזמן אומרים לי [REDACTED], לא כתוב [REDACTED] בכתב האישום, אומרים זה בחלק המושחר, אני לא מתייחס, כולם יודעים שזה [REDACTED], כי שהשחירו את מסמך [REDACTED] באותו סעיף כתוב [REDACTED] 3 שורות קודם.

לגבי הסיווג – הטענה שלו משפיעות על ההנמקה שלו, וגם על הסיווג. הוא מונה את זה כמשהו מרכזי. מה הדבר היחיד שהוא יכול להגיד, יקרא אדוני דבר אחד, יג, הוא שאל אותו אם הוא מסווג והוא ענה שכן. אנחנו אומרים בוודאי כי זה מה שהוא חשב. מה הראיות לעניין הסיווג, הוא פונה לדובר הצבאי של ראש הממשלה, הוא שואל אותו "אתה חשוף לחומרים" אם הוא מסווג הוא עונה לו שכן. מה עוד הוא אומר, רציתי להיפגש איתו בבור בקריה. הבדיקות מאוד קפדניות וצריך סיווג מאוד בטחוני. הוא אומר אני לא רוצה שנראה ביחד. משיב 2 יודע שהם עוקפים ציר. בצבא יש יוזר לאנשים שיש להם סיווג בטחוני, כשאתה מסווג אבל אתה לא חייב, אין לך יוזר. אומר לו המשיב 1 אין לי יוזר. הוא שולח אותו למסמך מזהה של מסמך. הוא שולח אותו לקצין הביטחון של מתקן רה"מ, רק אדם שחושב שהוא עובד מול אדם מסווג שולח אותו לקצין המודיעין של רה"מ. לאורך הדרך הוא מוטעה לחשוב שיש סיווג בטחוני. יש ראיות הפוכות מעבר לכל ספק סביר שהאיש הצדיק הזה פעל לטובת המדינה להעביר חומרים לרה"מ. אומרים לו שהמסמך עוזר במו"מ. יושבים סוהרים ששומעים את הדיון הזה ללא סיווג. כשרציתי לדבר ביקשתי שגם המאבטחת תצא. אין סוף אנשים שנמצאים בדיון הזה. אני מנוע בטיעון הזה. אני לא מוכן לטעון את כל מה שניתן. כשמדברים על אינהורן שהוא חושב שהוא קולגה אומרים שיש פידבק מראש הממשלה. המסמך מדבר על המו"מ, המשיב 2 חושב שהוא מסייע לביטחון מדינת ישראל.

אדוני שאל אם נסכים למעצר עד החלטה אחרת, אני אגיד למה לא? שופטים שראו את הטענות שחררו אותו. אנו טוענים שאין ראיות לכאורה. הראיות מצביעות על ההיפך. אין ראיות לכאורה.

בהינתן כתב האישום אני במלכוד, נגיש ערר להחלטה השגויה, אבל נעשה כשהוא משוחרר לא שבית המשפט יקרא חומר והוא יהיה עוד במעצר. הבקשה מספיקה כדי לשחרר אותו כרגע לאותו מעצר בית בלתי נדרש. הוא יכול להשתמש בטלפונים, התנאים לא קשורים להיעדר מסוכנות. אמר בית המשפט שהתרשם מהאופי שלו שהוא לא מסוכן לציבור. הוא כותב שאין חשש שהוא יפרסם שוב חומרים. אם אין חשש וכתב בית המשפט קמא למה אנחנו כאן? כתב האישום ובקשת המעצר אי אפשר להגיד שהוא מסוכן כי הדבר שהוא עשה זה מסירת חומרים שלא הועברו לרה"מ שהוא חושב שצריכים לעבור יחד עם מסמך. הוא ישב 40 יום במעצר, עבר חקירות שב"כ הוא באמצע יעשה משהו? מה שעשה לא יעשה בחיים שלו. אני מבקש מאדוני לקרא את כתב האישום והבקשה בפריזמה שאני טענתי. האם הוא צריך להיות עוד שבוע במעצר ולא בבית. אנחנו טוענים שלא, אני נפגע כי במקום שהדברים של המדינה תעמוד לה לרועץ, היא עומדת לנו לרועץ.

לגבי הפסיקה, ענת קם הייתה משוחררת כי הייתה משוחררת קודם מעל ראשה כתב אישום שייחס לה מסירת מסמכים בכוונה לפגוע בביטחון המדינה שמסרה לעיתון הארץ שיתקפו את המדיניות של צה"ל ומדינת ישראל. על זה הועמדה לדין והייתה במעצר בית. מה הקשר בין ענת קם לכאן.

לגבי יצע יעקב חשף את סודות הגרעין של מדינת ישראל, הועמד לדין על מסירת ידיעות בכוונה לפגוע בביטחון המדינה עבירה שעונשה מאסר עולם. הוא שיתף בסודות הגרעין בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, אדוני בטח חושב שהיה עצור עד תום ההליכים, הזהירו אותו שלא לעשות, לא היה עצור. אבל את משיב 2

כן רוצים לעצור. אם אחרי שאדוני יקרא את כתב האישום ובקשת המעצר אדוני יבקש שאסכים להארכה לשבוע אסכים.

עו"ד סבוראי: בנוגע למודעות הסובייקטיבית לפגוע בביטחון המדינה, אני רוצה להפנות לציטוט בעמוד 11 לנימוקי הערר, זה ציטוט מיום 3.9 בשיח וואטסאפ בזמן אמת בין רביב גולן לבין המשיב 1, אחרי שהתקבל דחייה מהצנזורה, רביב גולן מבקש ממנו לסייע לו להסביר למה לא לפסול את הצנזור, פה מתגלה בזמן אמן לאופן שהושג החומר – מצטט. המודעות שלו שזה חומר שנתפס [REDACTED], חומר אמש"ת. הוא נדרש החקירה שלו מיום 1.11.24 לשאלה מתי נודע לו שזה חומר [REDACTED] מפנה לפסקה 19 – מצטט.

כבוד השופט א' שטיין: פתחתי ערוץ תקשורת עם ראש הממשלה ונקודה שניה המסוכנות.

עו"ד ערד: לענין ערוץ התקשורת, חברי הרחיב לגבי היריעה וציון שהועברה משום שהמשיב 2 סבר שהיא חיונית, פיקוח נפש, כתב האישום לא מייחס העברה ידיעה אחת, הוא העביר מספר ידיעות, מטרתו הייתה לפתוח ציר עוקף להעברת מסמכים, כך הוא אומר. מפנה לענין המסוכנות וגם לענין העברה לראש הממשלה, הטענה לא עומדת באמירות של המשיב 2 בחקירות שלו, הוא מוסר בחקירה מיום 30.10 שורה 247 – מתייחס לשיחה שלו עם משיב 1, בהנחה שיהיו לי דברים מעניינים אני אציף, והוא יגיד מה מעניין אותו....." מצטט. דברים דומים נאמרו על ידי המשיב 2 בחקירתו מיום 1.11 – בהקשר של העברת המסמכים, העברת היוזר – מצטטת משורה 100. מדובר בבניית תשתית מתמשכת עם צפי ארוך להעברת מסמכים רבים שאולי יעניינו ואולי לא, כל האמירות ביחס לפיקוח נפש ולדחיפות אינן עולות בראיות.

כבוד השופט א' שטיין: לגבי המסוכנות.

עו"ד ערד: המשיב 2 הוא זה שיזם את הקשר עם המשיב 1, הוא זה שרצה לבסס קשר ארוך. מפנה לטיעונים שהוגשו בכתב יש הפניה לחומר החקירה שניתן ללמוד על המחשבה והלך הרוח שהניע את המשיב 2. המניעים שנגדעו בשל מעצרו, לצד המידע הרב הרגיש. הוא היה סבור שאמ"ן שרויה בקונספציה שמכנסים שצריכים לעבור לא עוברים – הוא כותב לחמיו "אני נגד המערכת" חמיו עונה לו צריך להפוך את המערכת מבפנים. הוא כותב שצריך לפעול בנושא. ביום 8.9 הוא מדבר עם חברים שלו מאגף המודיעין, יש לו ביקורת, יש לו עמדה והוא פועל מתוכה. ההתכתבות מסומנת בחומר החקירה. הוא פועל מתוך המניעים הללו ויש משמעות לעילת המעצר. אדם כמו המשיב 2 ניתן בו אמון הכי גדול שניתן באדם במדינת ישראל, לחשוף אותו למערך המודיעין בצבא והמדינה במלחמה. ובזמן שהמשיב סבור שיש להוציא מידע, הוא לא פונה לאף אחד מהמפקדים שלו, המפקדים נחקרו. עם מפקד אחד יש לו שיח שצריך אחרי חיסול סינואר להוציא לתקשורת שעה נחלשה, השיח שלו ציבורי. הוא פנה מיזמתו לכתב צבאי. המעשים שלו מלמדים עליו כמי שהוא מסוכן לציבור ולביטחון המדינה. לכן לא ניתן לאיין את המסוכנות במעצר בית.

עו"ד קורב: בקשר ליוזר הוא מחפש דרך להעביר את המסמכים לא בדרך שהם רואים. הוא רוצה להעביר לו מסמכים. הדבר הזה נגדע בשל מעצרו אומרים חברי, נדייק, מספטמבר עד אוקטובר לא עובר כלום, בגלל סיבה אחת פשוטה הוא פועל בגלל המסמכים שדוקרים את עיניו ביום 6.6, מסמכים מעניינים שלא עולים למעלה. הוא מעביר בכל החודשים 5 ידיעות ועוד שני דברים שהוא מדבר עליהם בפגישה. הכל כדי לסייע לראש הממשלה במלחמה. הוא לא בפזזה של מדליף, אלא מתריע בשער. חברי יודעים את זה היטב.

הוא מתכתב עם חמיו, המערכת מסתירה מסמכים מהדרג המדיני. גם אומר [REDACTED] וכל הנחקרים בתיק. את הדבר הזה הוא חושב שצריך למנוע. בניגוד לתיאור יש מגעים ביוני ואז מגעים בספטמבר זהו. הוא מעביר את המידע יש לו פגישה אחת איתו בסוף יולי. ואז הוא מתבקש להעביר את העותק הקשיח והוא לא מעביר, ובסוף בספטמבר הוא מעביר לאותו סוכן מוסד. הוא לא ניסה לבנות שום ציר, הטיעון הזה הוא כמעט כוזב. האם אדוני שמע משהו שמשיב על מסמך [REDACTED]? את זה שהוא חושב שהוא חסום, על הפידיבק? על הסוכן מוסד שלא מוזכר בכתב האישום. כי תשובות אין. אמרתי שכותבים שהוא פונה באפריל, הפניתי שהוא רוצה ב 6.6 אדוני קיבל תשובה.

כבוד השופט א' שטיין : אני לא נכנס לרזולוציות, בודק ראיות לכאורה ומסוכנות.

עו"ד קורב: אני מבקש מאדוני לקרא את כתב האישום.

כבוד השופט א' שטיין : קראתי את החלטת בית המשפט המחוזי, החלטה הזו העלתה אצלי כמה סימני שאלה, מלבד חזקת המסוכנות הסטטוטורית הנטל עליכם, אשקול את המסוכנות, ואבחן כל משיב ומשיב באופן נפרד, אני לא מחבר, יש כללים, אין מנוס אלא להורות על מעצר עד החלטה אחרת. רציתי לברר מה הסכנה הנשקפת מכל אחת מהמשיבים. אני לא מסתכל אחורה, אף אחד לא נעצר על חומרת עבירה, וקרה ששחררתי גם אנשים מואשמים ברצח. אף אחד לא מעל הכללים ולא מתחת, לפי מה שכתוב בחוק ובפסיקה. אני מורה שהמעצר יעמוד בתוקפו עד למתן החלטה אחרת.

עו"ד קורב: כשמגיעים להצהרת תובע ואומרים לשופט שהוא חשוד בכוונה לפגוע בביטחון המדינה יושב שופט מחוזי וצריך להחליט אם הוא משחרר אותו למעצר, אם במעצר ימים הדבר מותר, קל וחומר במעצר עד תום ההליכים. זה מה שקורה ברגיל, זה לא כלל, זה אומר שיש מקרים בבקשה עד תום ההליכים בית המשפט קורא ואומר שהוא לא נדרש לחומר וקובע שהוא משחרר, זה מה שצריך להיות פה. אני טוען שזה המקרה.

ניתן את הסכמתנו, אחרי שאדוני שמע אותי אני מבקש לקרא שוב את כתב האישום. בקשת המעצר לא נאמר דבר אחר. אם אדוני יחשוב שצריך את החומרים אני אסכים.

עו"ד סבוראי: המהות אותה מהות, אנחנו מסכימים.

עו"ד ערד: התבקשנו לאשר את פרסום הודעת הערר שלנו שהוגשה אחרי שעברה אישור.

כבוד השופט א' שטיין : אני לא חושב שזה נכון. ההחלטה שלי תכתב באופן שתוכל להתפרסם אזהר בניסוח. אני יודע מה גלוי ומה לא. לפרסם הודעת ערר בציבור זה לא הוגן.

עו"ד ערד: נגיש חומר.

עו"ד קורב: הכריחו אותנו לשים כספת בגלל החומר. הם מגישים חומר כשאני לא יכול להגיש.

החלטה

1. נדחה לעיון ולמתן החלטה.
2. בהסכמת המשיבים ובאי כוחם אני מאריך את מעצרו של המשיבים עד למתן החלטה אחרת.